

als het ware stap voor stap kon hij daarin de vorderingen nagaan, die de ontwikkeling van haar geest maakte en vóór alles trof hem, haar reine ziel, haar hooge, edele eigenwaarde, die uit elk harer volzinnen spraken. De woorden en de gedachten vloeiden uit haar pen; zij [vond als van zelf sierlijke wendingen, fraaie beelden, geestige invallen; zij] had een aangeboren smaak en goed oordeel. Haar zoo lang gesloten ziel, die in de laagste en meest alledaagsche zorgen had moeten verkeerden, opende zich nu eensklaps vóór alles wat schoon en edel was en kwam onverwacht tot vollen bloei.

Die bloei deelde zich ook aan haar uiterlijk mede; altijd was Rose Marie een aardig, lief meisje geweest, nu werd zij bijna in eens een schoone vrouw; haar gestalte werd voller en scheen langer, haar gang veerkrachtiger, haar oogen schenen nog meer dan vroeger het vermogen te hebben alle aandoeeningen harer ziel uit te spreken, maar er was nu iets in van een edeler vlam, een hooger leven dat haar bezielde en vervulde.

De dokter zag met voldoening en blijdschap de verandering, die in haar omging.

„'t Zal niet lang meer duren, of zij zal, wanneer Frank haar in de „wereld” brengt, daar furore maken,” dacht hij; „zou de tijd nog niet gekomen zijn hem te roepen? Wat zal ik in 's hemelsnaam haar nog meer leeren? Wat zij nog niet weet, dat leert haar haar eigen instinct wel.”

Maar toch aarzelde hij; uit zelfzucht misschien, wanneer zij wegging dan werd het weer doodsch en mistig in en rondom hem; dan was 't of hij zijn groot zeeraam sloot en alle licht en glans uit zijn kamer verbande.

In het dorp werd Rose Marie ook spoedig populair; hij moest er om lachen zooals zij op de hoogte raakte van alle familiezaken en belangen der visschers; zij wist altijd welke botters uit waren, welke terugkwamen; zij kookte voor de zieke vrouwen, maakte koekjes voor de kinderen; zij leerde de meisjes haken en breien, de jongens nieuwe knoopsteken voor hun netten. 's Avonds als de dokter t'huis [kwam, had zij altijd allerlei nieuwtjes te vertellen; deze had dit gezegd, dien was dat overkomen. Zij was hier geweest en daar en overal had zij wat opgevangen.

Over Frank en over haar leven naast hem sprak zij als over iets, dat nog in het zeer verre verschieft lag; telkens zeide zij dan zeer onbevungen en natuurlijk:

„Later zal ik 't Frank wel eens leeren” of „nu weet ik wel wat Frank bedoelt en dan zal ik hem weten te antwoorden. Hij zal 't immers prettig vinden, gelooft u niet, oom, als ik met hem over alles en nog wat zal kunnen praten?”

De winter ging om en de lente brak aan; er trilde een weelde door de lucht, waarvan Rose Marie zich geen rekenschap kon geven.

„Hoe heerlijk, hoe heerlijk!” riep zij uit, „zoo'n lentè heb ik nog nooit bijgewoond!”

Zij ging met de visscherskinderen uit om lelietjes der dalen te plukken